

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 5Co/77/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233315  
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Boris Minks  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4112233315.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Borisa Minksa a sudcov JUDr. Vladimíra Pribulu a JUDr. Renáty Pátrovičovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, za ktorú koná ako advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 13C/777/2012-57, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.  
Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

Okresný súd Komárno (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“) rozsudkom zo dňa 15. októbra 2013, č. k. 14C/777/2012-57 zamietol návrh na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy (správne žalobu, keďže sa týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným) a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa písomne podanou žalobou doručenou dňa 27. 09. 2012 domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že žalovaný je zodpovedný za škodu vzniknutú žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nitra, pretože nerozhodol v zákonom určenej lehote o žiadostiach o vydanie poverení na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach vedených pre pohľadávky žalobcu, ktoré vznikli nesplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4422771 dlžníkom - povinnou R. O.; zo Zmluvy o úvere č. 4033083 dlžníkom - povinným L. M.; zo Zmluvy o úvere č. 4033008 dlžníkom - povinným W. W.. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu škody vo výške po 125,- eur v každej z uvedených vecí a nemajetkovú ujmu vo výške 250,78 eura, resp. 403,84 eura, resp. 357,74 eura, ako aj náhradu trov konania. Žalobca svoje návrhy odôvodnil tým, že ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému exekútorovi vykonať exekúcie na vymoženie pohľadávok, ktoré mu vznikli voči označeným dlžníkom z uvedených Zmlúv o úvere. Súdny exekútor pridelil každej z uvedených exekučných vecí číslo, a to v prípade povinnej R. O. č. EX 16454/2010, v prípade povinného L. M. č. EX11603/2010 a v prípade povinného W. W. č. EX12747/2010. Podľa žalobných návrhov exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci povinnej R. O. dňa 10. 03. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 136 dní, konanie začalo 25. 10. 2010); vo veci povinného L. M. dňa 10. 03. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 219 dní, konanie začalo 03. 08. 2010); vo veci povinného W. W. až dňa 15. 02. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 194 dní, konanie začalo 05. 08. 2010). Žalobca tvrdil, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil posun v exekučných konaniach, keď dňa 02. 07. 2009, 23. 09. 2009, 13. 11. 2009, 25. 02. 2010 podal

žiadosť o informáciu o stave konania a dňa 30. 08. 2010, 23. 11. 2010 a 25. 05. 2011 podal sťažnosť na prieťahy v konaní. Tvrdným nesprávnym postupom exekučného súdu, ktorý mal byť v rozpore s § 44 ods. 2 EP, mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorú paušálne v každej z uvedených vecí žalobca vyčíslil sumou po 125,- eur s tým, že táto pozostáva z paušálnych nárokov špecifikovaných v návrhu. O škode sa mal žalobca dozvedieť až po doručení upovedomení o začatí exekúcie. Taktiež mu v každej z uvedených vecí vznikla aj nemajetková ujma, ktorú vyčíslil zo základu 660,- eur na rok, a to jednotlivo sumou vo výške 250,78 eura, resp. 403,84 eura, resp. 357,74 eura. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, a to rizika zániku povinného, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčie povinného, najmä v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu v zákonnej lehote, mohol žalobca včas uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, lebo by vedel o zamietnutí žiadosti a potrebe uskutočniť náhradu exekučného titulu. Súd vo veciach sp. zn. 13C/777/2012 a sp. zn. 13C/36/2013 vyzval žalobcu v súlade s § 43 ods. 1 OSP na doplnenie jeho podania. Žalobca podaniami z 15. 02. 2013, resp. 06. 03. 2013 súdu oznámil, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Originál návrhu na predbežné prerokovanie podal osobne do podateľne žalovaného, ktorý potvrdil jeho prijatie spolu s prijatím iných návrhov, označením ich súpisu a prezenčnou pečiatkou. Žalobca navrhol súdu, aby v konaní vykonal dôkaz oboznámením sa s príslušným spisom žalovaného, keďže on disponuje len jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme, a preto môže poskytnúť len uvedenú databázu obsahujúcu 43.597 návrhov. Súčasne súdu oznámil, že Okresnému súdu Nitra predložil prílohu - potvrdenie Ministerstva spravodlivosti SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. V ďalšom poukazoval na absenciu odôvodnenia uznesenia, ktorým bol vyzvaný na doplnenie podania. Súd uznesením č. k. 13C/777/2012-28 z 12. 07. 2013 rozhodol o spojení vecí Okresného súdu Komárno vedených pod sp. zn. 13C/777/2012, sp. zn. 13C/36/2013 a sp. zn. 13C/93/2013 na spoločné konanie, ktoré bude vedené pod sp. zn. 13C/777/2012. Žalovaný v písomnom vyjadrení uviedol, že žaloba žalobcu je zmätočná. Poukázal na nejasný titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok titulom nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom určenej lehote. Konštatoval, že žiadosť o informáciu o stave konania nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdých prieťahov, pričom poukázal na nález Ústavného súdu z 03. 05. 2011 č. k. III. ÚS 69/2011-25. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Poznamenal, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, keď od doručenia žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do podania žalobných návrhov neuplynulo 6 mesiacov. Ministerstvo spravodlivosti SR v ďalšom informovalo, že žalobca napriek výzve na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody mu neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Tým žalobca zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, a tak nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. K žalobcom tvrdnému nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak je exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Argumentoval tým, že 15 dňová lehota na vydanie poverenia sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. K žalobcom tvrdnému nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú procesné pravidlá. V súvislosti s posúdením, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov dodal, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prieťahy v konaní. Žalobca nepreukázal vznik škody vo vyčíslenej paušálnej výške po 125,- eur a nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. V danom prípade nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu, ako následok priameho pôsobenia príčiny. S poukazom na uvedené žalovaný navrhol žalobcu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania. Súd v súlade s § 101 ods. 2 OSP pojednával v neprítomnosti riadne predvolaného právneho zástupcu žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní žiadal ospravedlniť mailovou správou odoslanou súdu po skončení pracovnej doby súdu (o 18:23 hod.) deň pred pojednávaním a súčasne požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania s pojednávaním vedeným pred Okresným súdom Nitra. S poukazom na to, že právny zástupca žalobcu bol dostatočne vopred predvolaný, súd nemal preukázať

žiadny vážny dôvod na odročenie pojednávania, najmä keď žalobca v plnomocenstvách z 20. 09. 2012 súhlasil so substitúciou. Súd pojednával aj v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní žiadal ospravedlniť s tým, že nežiadal o odročenie pojednávania. Súd vo veci vykonal dokazovanie najmä oboznámením sa s obsahom pripojených exekučných spisov Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/997/2010, sp. zn. 23Er/783/2010 a sp. zn. 12Er/783/2010. Zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že predmetom konania je nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z. z. za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nitra ako exekučného súdu. Žalobca za nesprávny úradný postup považuje skutočnosť, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sp. zn. EX16454/2010 až dňa 10. 03. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 136 dní), sp. zn. EX11603/2010 až dňa 10. 03. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 219 dní), sp. zn. EX12747/2010 až dňa 15. 02. 2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 194 dní). Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/997/2010 vyplýva, že dňa 25. 10. 2010 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný so žalobcom ako oprávneným návrh na vykonanie exekúcie proti povinnej R. O., na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 17. 09. 2010, sp. zn. SR 07976/10. Súdny exekútor dňa 21. 12. 2010 doručil Okresnému súdu Nitra žiadosť o udelenie poverenia, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 21. 02. 2011 tak, že ju zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 03. 2011. Následne uznesením z 09. 01. 2012, právoplatným dňa 15. 05. 2012, exekučný súd zastavil exekučné konanie. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/783/2010 vyplýva, že dňa 03. 08. 2010 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný so žalobcom ako oprávneným návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému L. M., na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 13. 05. 2010, sp. zn. SR 03566/10. Súdny exekútor dňa 13. 10. 2010 doručil Okresnému súdu Nitra žiadosť o udelenie poverenia, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením z 21. 02. 2011 tak, že ju zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. 03. 2011. Následne uznesením z 09. 01. 2012, právoplatným dňa 12. 05. 2012, exekučný súd zastavil exekučné konanie. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 12Er/783/2010 vyplýva, že dňa 05. 08. 2010 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný so žalobcom ako oprávneným návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému W. W., na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 31. 05. 2010, sp. zn. SR 04206/10. Súdny exekútor dňa 13. 10. 2010 doručil Okresnému súdu Nitra žiadosť o udelenie, o ktorej exekučný súd rozhodol uznesením z 21. 02. 2011 tak, že ju zamietol. Predmetné uznesenie napadol žalobca ako oprávnený odvolaním a Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 26CoE/146/2011-25 z 30. 06. 2011 uznesenie Okresného súdu Nitra potvrdil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 09. 2011. Následne uznesením zo dňa 04. 09. 2012, právoplatným dňa 15. 02. 2013, exekučný súd zastavil exekučné konanie. Podľa názoru súdu návrh žalobcu v danej veci obsahuje všetky podstatné náležitosti návrhu, preto nič nebránilo jeho vecnému prejednaniu. Z dôvodu, že do rozhodnutia súdu vo veci uplynula šesťmesačná lehota od prijatia žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie (25. 09. 2012), súd návrh žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nepovažoval za predčasný. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom určenej doby, s tvrdným omeškaním, keď z pripojených exekučných spisov Okresného súdu Nitra vyplýva, že súdnym exekútorom nebola dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 EP na predloženie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia, od ktorej žalobca neodvodzuje svoj nárok. Okresný súd Nitra ako exekučný súd dňa 21. 02. 2011 rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie č. EX 16454/10 sp. zn. 23Er/997/2010, preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že o žiadosti bolo rozhodnuté dňa 10. 03. 2011. Rovnako tak ako v exekúcii č. EX 11603/10 sp. zn. 23Er/783/2010 súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 21. 02. 2011 a nie dňa 10. 03. 2011 a taktiež v exekúcii č. EX12747/10 sp. zn. 12Er/783/2010 rozhodol exekučný súd o zamietnutí žiadosti uznesením zo dňa 21. 02. 2011, ktoré bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu dňa 30. 06. 2011 a žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno ohľadne svojho tvrdenia, že o žiadosti súd rozhodol dňa 15. 02. 2011. V daných exekučných veciach súd rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote, zodpovedajúcej obvyklej rozhodovacej praxi súdov, a to zákonom predpokladaným

spôsobom, keď bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal charakter zmluvného vzťahu oprávneného a povinného a skúmal, či bola (platne) uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd skúmal, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľným exekučným titulom a či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor. Aj v rámci daných exekučných konaní bol exekučný súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky. V predmetných exekučných veciach bolo rozhodnuté o žiadostiach súdneho exekútora v súlade s § 44 ods. 2 veta tretia EP v znení účinnom od 01. 06. 2010, a preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, keď v konaní nepreukázal, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo v dôsledku nečinnosti exekučného súdu s omeškaním. Podľa názoru súdu od účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z. dňa 01. 06. 2010 neexistovala žiadna zákonná lehota ani na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na základe exekučného titulu - rozhodnutia rozhodcovského súdu (§ 41 ods. 2 písm. d/ EP), pričom s účinnosťou od 01. 06. 2010 novelizované ustanovenie § 44 ods. 2 EP veta druhá sa vzťahuje aj na exekučné konania začaté pred účinnosťou zákona č. 144/2010 Z. z. Žalobca si v danom prípade v každej zo spojených vecí uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške po 125,- eur pozostávajúcej z nákladov žalobcu vynaložených v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a vydaním zamietajúceho rozhodnutia. Žalobca si uplatnenú náhradu škody vo výške po 125,- eur vyčíslil za omeškania exekučného súdu v jednotlivých prípadoch, a to titulom správy pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, titulom nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur ako aj titulom administratívneho spracovania urgencií exekučného súdu, poštovného a telekomunikačných výdajov vo výške 15,- eur, avšak žalobca v konaní až do vyhlásenia dokazovania za skončené nepreukázal vznik žiadnej skutočnej škody, keď nepreukázal zmenšenie svojho majetku. Napriek tvrdeniu o rôznej dĺžke omeškania exekučného súdu s rozhodnutím o zamietnutí žiadosti, žalobca si v každej zo spojených vecí uplatnil rovnakú náhradu majetkovej škody po 125,- eur bez toho, aby špecifikoval koľko zamestnancov pomocou informačného systému spravovalo pohľadávky jeho dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu. Taktiež ani v jednej z uvedených exekučných vecí nepreukázal existenciu žiadnej svojej urgencie exekučného súdu. Tvrdenie žalobcu, že dňa 02. 07. 2009, 23. 09. 2009, 13. 11. 2009, 25. 02. 2010 podal žiadosť o informáciu o stave konania a dňa 30. 08. 2010, 23. 11. 2010 a 25. 05. 2011 podal sťažnosť na prieťahy v konaní je zavádzajúce, keďže v žalobnom návrhu tvrdí, že exekučné konanie sa začalo dňa 25. 10. 2010 (žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu 21. 12. 2010), resp. 03. 08. 2010 (žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu 13. 10. 2010), resp. 05. 08. 2010 (žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu 13. 10. 2010). Vzhľadom k tomu je vylúčené, aby sa žalobca ako oprávnený vopred informoval na stav exekučného konania, ktoré ani nezačalo. Žalobca existenciu tvrdených žiadostí a sťažností nepreukázal a ani z pripojených exekučných spisov Okresného súdu Nitra. V súvislosti s uvedeným nemožno prehliadnuť, že prípadný nesprávny procesný postup exekučného súdu môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku oprávneného z exekučného konania, ktoré by bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve týmto postupom. Žalobca v konaní nepreukázal ani vznik skutočnej škody zmenšením svojho majetku o tvrdených, ale nepreukázaných 125,- eur v každej zo spojených vecí a nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú určené kumulatívne, nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Vzhľadom k uvedenému súd návrh žalobcu v časti náhrady materiálnej škody zamietol. S poukazom na absenciu predpokladov zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu škody ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Rovnako ako pri nároku na náhradu škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Pokiaľ žalobca v danom prípade tvrdí, že o škode sa dozvedel až doručením upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré však v uvedených exekučných veciach vôbec nebolo a nemohlo byť vydané, nepochybne žalobca nemal vedomosť o (ne)činnosti exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, resp. o nečinnosti súdneho exekútora pri doručovaní žiadostí o vydanie poverení

exekučnému súdu. Preto doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, až do samotného vydania uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora exekučným súdom, ale aj do doručenia neexistujúceho upovedomenia o začatí exekúcie, nemohla nijako negatívne zasiahnuť žalobcu, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohlo viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky. Exekučným titulom boli rozsudky rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach, pričom v iných exekučných veciach žalobcu ako oprávneného bola už spochybnená právomoc rozhodcovského súdu na vydanie takéhoto rozsudku, resp. bola spochybnená materiálna vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Exekučný súd nepochybne v každej z uvedených exekučných vecí realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou, nie je v rozpore so zákonom. Toto posúdenie, podľa právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, je nepochybne časovo náročné, čo viedlo aj zákonodarcu k vylúčeniu aplikácie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v prípade rozhodcovských rozsudkov (§ 44 ods. 2 EP v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP) s účinnosťou od 01. 06. 2010. Aj pre prípadný stav neistoty účastníka neprimerane dlhého konania je tento povinný tvrdením rozhodujúcich skutočností dostatočne vysvetliť motiváciu k uplatneniu nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má slúžiť ku kompenzácii stavu neistoty, do ktorej by bol poškodený v dôsledku neprimeranej dĺžky konania uvedený. Žalobca v danom prípade nepreukázal nielen tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu, ale ani tvrdené následky, keď nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neunesol dôkazné bremeno ani o tejto časti návrhu. S poukazom na všetky uvedené závery súdu a ich vzájomné súvislosti, žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Súd preto nepovažoval za hospodárne vykonať vo veci dôkaz oboznámením sa s obsahom a rozsahom žiadostí žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu, ktoré Ministerstvu spravodlivosti SR doručil žalobca dňa 25. 09. 2012 pod číslami 4102, 3943 a 3923. Súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

Na zistený skutkový stav prvostupňový súd z hľadiska právneho posúdenia aplikoval ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5, ako aj § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Zb. (ďalej len EP) a § 45 ods. 1, 2 EP.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne trovy neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav a nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa v merite veci aplikoval novú právnú úpravu obsiahnutú v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, teda po založení zodpovednostného právneho vzťahu. Zdôraznil, že súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Mal za to, že súd mu svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Zároveň namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej poznamenal, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a naviac jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú

náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Poukázal na to, že Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. Tým svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 OSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobca sa podaným návrhom domáhal od žalovaného náhrady majetkovej škody v jednotlivých exekučných konaniach v sume 125 eur (náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 250,78 eura (sp. zn. 23Er/997/2010), resp. 403,84 eura (sp. zn. 23Er/783/2010), 357,74 eura (sp. zn. 12Er/783/2010), ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, v dôsledku nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra v exekučnej veci sp. zn. 23Er/997/2010, sp. zn. 23Er/783/2010 a sp. zn. 12Er/783/2010. Žalobca podľa vlastného tvrdenia vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 250,78 eura (sp. zn. 23Er/997/2010), resp. 403,84 eura (sp. zn. 23Er/783/2010), 357,74 eura (sp. zn. 12Er/783/2010), pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil žalobca tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu jeho legitímneho očakávania, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca tvrdil, že mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. V skutočnosti, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, žalobca považoval za nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Exekučným titulom v exekučnej veci sp. zn. 23Er/997/2010 bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 07976/10

zo dňa 17. 09. 2010. Exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 23Er/997/2010, začalo spísaním návrhu u súdneho exekútora dňa 25. 10. 2010. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 21. 12. 2010. Súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 23Er/997/2010-10 zo dňa 21. 02. 2011, právoplatným dňa 18. 03. 2011. Následne Okresný súd Nitra uznesením č. k. 23Er/997/2010-17 zo dňa 09. 01. 2012, právoplatným dňa 15. 05. 2012, exekúciu zastavil.

Exekučným titulom v exekučnej veci sp. zn. 23Er/783/2010 bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 03566/10 zo dňa 13. 05. 2010. Exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 23Er/783/2010, začalo spísaním návrhu u súdneho exekútora dňa 03. 08. 2010. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 13. 10. 2010. Súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 23Er/783/2010-9 zo dňa 21. 02. 2011, právoplatným dňa 18. 03. 2011. Následne Okresný súd Nitra uznesením č. k. 23Er/783/2010-16 zo dňa 09. 01. 2012, právoplatným dňa 12. 05. 2012, exekúciu zastavil.

Exekučným titulom v exekučnej veci sp. zn. 12Er/783/2010 bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s. so sídlom v Bratislave sp. zn. SR 04206/10 zo dňa 31. 05. 2010. Exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. 12Er/783/2010, začalo spísaním návrhu u súdneho exekútora dňa 05. 08. 2010. Súdny exekútor podal na Okresnom súde Nitra žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 13. 10. 2010. Súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 12Er/783/2010-9 zo dňa 21. 01. 2011, právoplatným dňa 28. 09. 2011, ktoré napadol oprávnený odvolaním. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil uznesením č. k. 26CoE/146/2011-25 zo dňa 30. 06. 2011. Následne Okresný súd Nitra uznesením č. k. 12Er/783/2010-36 zo dňa 04. 09. 2012, právoplatným dňa 12. 05. 2013, exekúciu zastavil.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ods. 2, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa ods. 2, najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8.

Podľa ods. 3, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku (EP) v znení od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolačný súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní vôbec nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založený napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo návrhov s rovnakým predmetom konania, pričom vo všetkých konaniach podáva odvolania s totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne okolnosti danej veci.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa tak hmotnoprávnu, ako aj procesnoprávnu oblasť. Odvolačný súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolačný súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolačný súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolačný súd viazaný vždy.

Odvolačný súd sa pri posudzovaní danej veci preto zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska toho, či nedošlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dikcie ust. § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. nemožno stotožňovať porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prieťahy v konaní, pričom ide o osobitné dôvody nesprávneho úradného postupu. Nesprávny úradný postup však bez splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a danosti príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci.

Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca ničím nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nenaplnení ďalších predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a preto tieto nie sú predmetom odvolacieho prieskumu.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nálež Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís prvostupňový súd dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a aj spravodlivé. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v súdnej veci nemá právo na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov z dôvodu nesprávneho úradného postupu (§ 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003).

Pre posúdenie toho, či došlo k vydaniu, resp. nevydaniu rozhodnutia exekučného súdu v zákonom ustanovenej lehote, je podstatné znenie ust. § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011, teda v čase začatia exekučného konania (ďalej len „Exekučný poriadok“). Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď zamietajúce rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní, ako aj z dôvodu, že exekučný súd preskúmaval exekučný titul v rozpore so zákonom.

Odvolačný súd zastáva názor, že z dikcie ustanovenia § 44 ods. 2 EP vyplýva, že 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Prejav vôle vyjadrený v právnej norme je totiž potrebné ozrejmiť výkladovými metódami zachovávajúcimi autenticitu sledovaného zámeru, a to, že úmyslom zákonodarcu bolo zefektívnenie exekučného konania v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a tým prispieť k lepšej vymožitelnosti práva. Uvedená požiadavka stráca opodstatnenie v prípade, ak exekučný súd zistí neexistenciu exekučného titulu pre jeho rozpor so zákonom, t. j. ak exekučný titul vykazuje nedostatky z formálnej alebo materiálnej stránky. To však neznamená, že i vtedy exekučné konanie nemusí naplniť právo účastníka na prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, aby sa tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu dopadala i na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne) v tam stanovenej lehote na rozdiel od ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde uložil exekučnému súdu do 15 dní od doručenia žiadosti „poveriť“ exekútora, aby exekúciu vykonal. Exekučným titulom v spornej exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená v konaní sp. zn. 23Er/997/2010 dňa 21. 12. 2010, v konaní sp. zn. 23Er/783/2010 dňa 13. 10. 2010 a v konaní sp. zn. 12Er/783/2010 dňa 13. 10. 2010 (v tejto súvislosti odvolací súd podotýka, že vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie, lehota na vydanie poverenia plynie od doručenia žiadosti o vydanie poverenia). Žalobca namietal, že exekučný súd neoprávnene preskúmaval exekučný titul, ktorým bol rozhodcovský rozsudok. Uvedený postup a obdobie, ktoré uplynulo od doručenia žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu až do vydania zamietajúceho rozhodnutia o podanej žiadosti, nemožno považovať za nesprávny úradný postup, pretože preskúmanie exekučného titulu je plne odôvodnené potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, lehota 15 dní je len procesná a platí len v pozitívnom zmysle, teda vtedy, ak súd vydá poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie, nie v prípade, ak vydáva iné rozhodnutie. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje, je však ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie preskúmvacej činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. 12. 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. 04. 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 EP má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 EP). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky) je nesporné, že rozhodcovský rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého oprávnenému nevzniká voči povinnému nárok, vymoženia ktorého sa v konaní domáha, a teda exekučný titul je materiálne nevykonateľný.

Odvolačný súd uvádza, že na vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup musia byť totiž splnené i ďalšie dva predpoklady, a to: vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmu, na preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno práve navrhovateľa. V danom prípade si žalobca svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov. Preto absentuje príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a žalobcom tvrdenou škodou. Žalobca taktiež nešpecifikoval a ničím nepreukázal ani uplatnenú nemajetkovú ujmu.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny. Odvolací súd navyše dodáva, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v čase rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenie neexistovala lehota 15 dní na vydanie poverenia.

V zmysle § 35 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu. Vzhľadom k tomu je nepochybné, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom rovnako ako rozsudok súdu všeobecného. Ustanovenie § 41 ods. 2 EP stanovuje

popri vykonateľných rozhodnutiach súdu i ďalšie exekučné tituly. Do 31. 05. 2011 uvedené ustanovenie neobsahovalo výslovne uvedenie rozhodcovského rozsudku, v písm. d/ boli uvedené vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Až novelou EP zákonom č. 102/2011 Z. z. účinnou od 01. 06. 2011 boli do ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ priamo uvedené rozhodcovské rozsudky. Vzhľadom k tomu rozhodcovské rozsudky bolo možné vykonať ako exekučné tituly do 31. 05. 2011 v zmysle § 41 ods. 2 písm. i/ EP.

Exekučný poriadok v § 44 ods. 2 v znení do 31. 05. 2010 stanovil 15- dňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bez výnimky, pričom táto lehota plynula od doručenia žiadosti o vydanie poverenia. Novelou uskutočnenou zákonom č. 144/2010 Z. z., s účinnosťou od 01. 06. 2010, bola do uvedeného ustanovenia zakotvená výnimka, podľa ktorej na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov uvedených v § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP nie je žiadna lehota. Keďže rozhodcovský rozsudok bol zakotvený do § 41 ods. 2 písm. d/ až od 01. 06. 2011, lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku bola do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 lehota nie je.

V súvislosti so žalobcom namietaným preskúmaním exekučného titulu, ktorý považuje za rozporný so zákonom, odvolací súd uvádza, že exekučný súd je v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (uznesenie Ústavného súdu SR z 09. 12. 2010, sp. zn. II. ÚS 545/2010-15).

Exekučný súd teda po doručení žiadosti o udelenie poverenia následne skúma, či má návrh predpísané náležitosti (§ 38 - 39), či je exekučný titul vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej (§ 41), či sú oprávnený a povinný hmotnoprávnymi nositeľmi práv a povinností z exekučného titulu, prípadne že na nich prešlo právo či povinnosť z exekučného titulu (§ 37), či je splnená podmienka alebo vzájomná povinnosť, na ktorú sa povinnosť povinného viaže (§ 43), či sú splnené podmienky konania podľa Občianskeho súdneho poriadku, či bol zaplatený súdny poplatok zo žiadosti o udelenie poverenia.

Ak súd nezistí rozpor so zákonom, v lehote 15 dní od doručenia žiadosti vydá poverenie na vykonanie exekúcie a toto doručí (iba) exekútorovi. Uvedená 15-dňová lehota neplatí, ak je ako exekučný titul predložená notárska zápisnica podľa § 41 ods. 2 písm. c/ alebo rozhodnutie rozhodcovskej komisie, alebo ňou schválený zmier podľa § 41 ods. 1 písm. d/, a to z dôvodu, že oproti iným exekučným titulom v týchto prípadoch exekučný súd je povinný preskúmať exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej (s poukazom na § 41 ods. 3 EP a § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní). Vydaním poverenia exekučné konanie prechádza do štádia exekúcie. Na základe doručenia poverenia exekútor môže prikočiť k vykonávaniu exekúcie a týmto poverením sa pri výkone exekúcie aj preukazuje tretím osobám.

V prípade, ak súd zistí nesúlad návrhu, exekučného titulu alebo žiadosti so zákonom (Exekučným poriadkom alebo iným osobitným predpisom), žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Uznesenie sa doručuje účastníkom konania (i exekútorovi) a je voči nemu prípustné odvolanie; exekútor však nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti tomu rozhodnutiu. Po právoplatnosti uznesenia, ktorým bola žiadosť zamietnutá, súd zastaví exekučné konanie a rozhodne o trovách exekúcie.

Pokiaľ ide o odvolacie dôvody žalobcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa nepostupoval v merite veci podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z, ktorým bol novelizovaný. Súd prvého stupňa správne citoval § 9 ods. 1 zákona č. 514/2004 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase začatia exekúcie. Súd prvého stupňa správne uviedol, že vo veci vychádza z aplikácie ust. § 9 ods. 1 a ods. 2 predmetného zákona, pričom ods. 2 necitoval. Vzhľadom k uvedenému odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akých skutočností žalobca vyvodil predmetný odvolací argument. Ak by však súd aj citoval novšiu právnu úpravu ako platnú a účinnú v čase začatia exekúcie, táto skutočnosť by nemala vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, pretože s ohľadom na zistený skutkový stav a odôvodnenie napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa vychádzal zo správnej právnej úpravy, a teda odvolací súd nemôže konštatovať, že by konanie trpelo vadou, ktorá by v tomto smere odôvodňovala zrušenie rozsudku v zmysle niektorého z dôvodov uvedeného v ust. § 221 ods. 1 OSP. Konaním súdu jednoznačne nedošlo k interpretácii hmotného práva platného v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu. V súvislosti s ďalším dôvodom odvolania týkajúcim sa stavu právnej neistoty pri zamietnutí žiadosti súdneho exekútora podľa odvolacieho súdu nezakladá nárok na náhradu škody, pretože v prípade vydania iného rozhodnutia ako vydania poverenia nie je zákonom ustanovená lehota, ktorej nedodržanie by bolo možné charakterizovať ako nesprávny úradný postup. Odvolací súd má v tomto smere za preukázané, že súd prvého stupňa nijakým spôsobom

v predmetnom konaní nepochybil. V súvislosti s námietkou žalobcu, že súd polemizoval nad dĺžkou zákonných lehôt, odvolací súd uvádza, že súd nielenže nepolemizoval, ale ani neskúmal, či v konaní došlo k akýmkoľvek prieťahom, pretože všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní. Prvostupňový súd len skúmal, či bola dodržaná zákonná lehota, ktorá by založila zodpovednostný vzťah medzi účastníkmi konania, a teda či v skutočnosti došlo k vzniku škody, ktorej sa žalobca v predmetnom konaní domáha. Odvolací súd má za preukázané, že súd prvého stupňa na rozhodnutie vo veci samej aplikoval správne právne predpisy vnútroštátneho práva a zároveň rozhodol aj v súlade s platnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudská práva, zachovávajúc pritom právo účastníkov konania na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. V súvislosti s uvedeným odvolací súd poukazuje na rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2011 a 6Cdo 105/2011.

Záverom odvolací súd poukazuje na to, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nesúvisia s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Žalobca podal množstvo žalôb, v ktorých sa domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (teda s rovnakým predmetom konania), pričom vo všetkých konaniach podáva paušálne odvolania, ktoré sú charakteristické totožným obsahom bez ohľadu na konkrétne prejednávanú vec.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP v celom rozsahu potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142

ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď si ich náhradu neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.